

ת"פ 27488/02/22 - מדינת ישראל ע"י נגד יהודה חביב קנאפו - בליווי שב"ס ע"י

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

לפני כב' השופט יובל ליבדרו
המאשימה
נגד
הנאשם

ת"פ 27488-02-22
מדינת ישראל ע"י ב"כ עו"ד חיים שוויצר
יהודה חביב קנאפו - בליווי שב"ס ע"י ב"כ עו"ד שני מורן

גזר דין

מבוא

1. הנאשם הורשע על-פי הודאתו, במסגרת הסדר טיעון, בכתב אישום מתוקן המייחס לו עבירה של חבלה בכוונה מחמירה, עבירה לפי סעיפים 329(א)(1) + (2) לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 (להלן: "חוק העונשין").

2. במסגרת ההסדר לא גובשה הסכמה עונשית בין הצדדים, וכל צד טען לעונש באופן חופשי.

כתב האישום

3. מעובדות כתב האישום המתוקן עולה כי בין הנאשם לבין ב' מ', קטין, יליד שנת 2004 (להלן: "מתלון 1") ובין ש' א', קטין, יליד שנת 2004 (להלן: "מתלון 2") קיימת הכרות מוקדמת וכי כולם מתגוררים באשדוד.

בתאריך 26.01.2022, בסמוך לשעה 14:35, רכב מתלון 1 על אופניים חשמליים (להלן: "האופניים") באשדוד. בסמוך ולפני השעה 14:35 נפגשו המתלוננים באשדוד. מתלון 1 הרכיב את מתלון 2 על גבי מושב שהותקן בחלקו האחורי של האופניים.

בשעה 14:35 רכבו המתלוננים אל עבר חניית רכבים שבעיר (להלן: "החנייה"). באותה העת, נהג הנאשם ברכבו באשדוד, כשברכבו נוסע עמו אדם שזהותו אינה ידועה למאשימה (להלן: "האחר").

הנאשם הבחין במתלוננים שחלפו על פניו רכובים על האופניים ומיד האיץ את מהירות נסיעתו והחל בנסיעה בעקבות המתלוננים וזאת כדי לפגוע בהם באמצעות רכבו. משהבחינו המתלוננים בנאשם שהחל בנסיעה עם רכבו לעברם, נאלץ מתלון 1 להאיץ את מהירות נסיעתו באופניים כדי לברוח מפני הנאשם והאחר, וזאת תוך שהנאשם ממשיך בנסיעה עם רכבו ומצמצם המרחק מהמתלוננים, וזאת בכוונה לפגוע בהם באמצעות רכבו ולהטיל בהם נכות, מום או לגרום להם לחבלה חמורה.

בשלב זה איבד מתלון 2 את אחיזתו באופניים. חרף האמור לעיל, הנאשם המשיך בנסיעתו, עלה עם רכבו על מתלון 2 והמשיך בנסיעתו המסוכנת בחניה מספר מטרים כאשר כל אותה העת מתלון 2 היה תחת גלגלי

הרכב ונחבט מתחת לרכב עד למקום בו הרכב נעצר. במהלך דברים אלו פגע הנאשם עם רכבו באופניים ובמתלון 1 ונעצר. כתוצאה מן האמור לעיל, נוקבו גלגלי הרכב והרכב נעצר.

כמו כן, מתלון 1 איבד שליטה על האופניים בכך שנכנס עם האופניים ברכב שחנה באותה עת בחנייה (להלן: "הרכב החונה"), הועף עם גופו כלפי מעלה ונחת על הרכב החונה. מיד לאחר מכן פתח מתלון 1 במנוסה וזאת מהחשש פן יבולע לו.

בשלב זה הנאשם והאחר יצאו מהרכב, התקרבו לעבר החלק האחורי של הרכב שם שכב על הכביש מתלון 2 כשהוא חבול ופצוע, הסתכלו עליו ונמלטו מן המקום ברכב, תוך שהבחינו כי אחר שנמצא במקום מחזיק בידו מכשיר נייד והניחו כי האחר יזעיק את כוחות ההצלחה למקום.

בהמשך, בשל התקר, נטשו הנאשם והאחר את הרכב והמשיכו במנוסתם רגלית.

מתלון 2 פונה באמצעות אמבולנס למרכז הרפואי "אסותא" שבאשדוד שם אושפז עד לתאריך 02.02.2022. במסגרת האשפוז אובחנו למתלון 2 החבלות הבאות - שבר בעצם הבריח, פציעות מעיכה, חבלה בקרסול והמטומה בקרקפת. כמו כן, מתלון 2 סבל מעליה של CPK עד לרמה של 5000. במעשיו אלה של הנאשם, הנאשם פגע במתלונים באמצעות רכב וזאת בכוונה להטיל בהם נכות, מום, או לגרום להם לחבלה חמורה.

תסקיר שירות המבחן

4. בעניינו של הנאשם התקבל תסקיר של שירות המבחן ממנו עולה כי הלה בן 19, רווק, לא הגיע באופן רציף ללימודים, התערה בחברה שולית, הופנה לטיפול באמצעות שירותי הרווחה, בגיל 15 הועבר לפנימייה לילדים בעלי קשיי התנהגות, אך עזב לאחר זמן קצר, בהמשך סיים 12 שנות לימוד באופן אקסטרני ועבד בעבודות מזדמנות עד למעצרו.

נאשר מסר כי קיבל תאריך גיוס ומיועד לטירונות בחוות השומר, גילה מוטיבציה לשירות צבאי וכי ב"כ נמצא במגע עם לשכת הגיוס באשר למעמדו המשפטי של הנאשם.

הנאשם התייחס להתמודדותו במצבי דחק, מסר כי הוא נוטה להגיב באימפולסיביות ובתוקפנות, כי הוא זקוק למסגרת יציבה שתציב לו גבולות ברורים וכי מאז מעצרו חל שינוי ביכולתו להתאפק. הנאשם הביע רצון לרכישת מיומנויות מיטיבות ונזקקות טיפוליות.

שירות המבחן פירט בתסקיר את עברו הפלילי של הנאשם ואת התייחסות הנאשם לעבירה דנן.

ביחס לעבירה דנן מסר הנאשם כי לאחר שהבחין יחד עם אחר שהיה אתו ברכב במתלונים רכובים על אופניים החל בלי סיבה מיוחדת במרדף אחריהם שנמשך מספר דקות במטרה לפגוע בהם עד שהרכב נעצר כתוצאה מתקר בגלגלים. הנאשם הוסיף כי לא שיער שהפגיעה תהיה חמורה. הנאשם מסר כי פעל מתוך חוסר מחשבה ורוח שטות ומתוך אגו וכבוד שנפגעו לתחושתו. הנאשם ציין כי כיום חודש הקשר בינו לבין המתלונים וכי הוא התנצל בפניהם והביע חרטה.

שירות המבחן ציין כי בשיחה שנערכה עם אחד מהמתלוננים מסר זה כי קיימת היכרות מוקדמת בינו לבין הנאשם וכי הוא שלל סכסוכים קודמים ביניהם. המתלונן מסר כי כתוצאה מהאירוע נגרמו לו מספר פציעות שטחיות ופציעה אחת עמוקה, כי שהה כשבוע בבית החולים, כי אינו חש כעס או חשש מהנאשם, הוא מעוניין לסיים את הקונפליקט עם הנאשם ובטא את רצונו שהנאשם ישתקם וימשיך בחייו.

שירות המבחן התרשם כי הנאשם גילה הכרה בחלקים הבעייתיים בהתנהגותו בעוד שמבחינה רגשית התקשה להתבונן בנסיבות בחירותיו האישיות ובדפוסיו הכושלים.

שירות המבחן התרשם כי לנאשם קושי בקבלת סמכות, נטייה להתנהלות אלימה ותוקפנית, קושי לווסת את רגשותיו והתנהגותו, כי הוא נותן לגיטימציה לשימוש בכח לקבל דרישותיו, מתקשה לקבל את סמכות החוק ולשתף פעולה עם גורמים טיפוליים שהוצעו לו בעבר.

לצד זאת, שירות המבחן התרשם כי הנאשם מבטא רצון לשינוי דפוסי התנהלותו, כי הוא בעל שאיפות לאורח חיים נורמטיבי, כי משפחתו מהווה עבורו גורם מוטיבציה חיובי וכי ההליך המשפטי ומעצרו מהווים עבורו גורמים מרתיעים. שירות המבחן העריך כי רמת הסיכון להישנות התנהגות אלימה בעתיד הינה בינונית ומידת החומרה אם תשנה מוערכת כגבוהה. לאור הערכת הסיכון הגבוהה נמנע שירות המבחן להציע חלופה שיקומית והמליץ על הטלת מאסר בפועל.

5. ב"כ הנאשם העידה לעונש את אביו של הנאשם ואת המתלוננים, וצירפה מסמכים שונים אודות משפחת הנאשם והנאשם עצמו, לרבות מהמחלקה לטיפול ונוער בצעירים בעיריית אשדוד (אלו סומנו נ/1).

אביו של הנאשם שיתף כי המשפחה היא בת שמונה נפשות, כי הנאשם סטה מעט מהדרך והם מוקיעים אותו על כך, כי היו לו בעיות של הפרעות קשב וריכוז וחרף כך הצליח לסיים 12 שנות לימוד, כי הוא מסייע מכספו לאחיו הגדול ולכל נזקק. אביו של הנאשם שיתף כי לפני כשנה וחצי נשרף הבית בו התגוררו וכתוצאה מכך נפגע אחד הילדים שלהם הסובל מ54% נכות.

מתלונן 1 מסר שלמד עם הנאשם באותו בית ספר, שהנאשם סבל מהצקות מצד תלמידי בית הספר, כי לשניהם היה חלק באירוע שהחל מוויכוח בין שניהם, כי לאחר שהנאשם הודה במיוחס לו הוא שלח אליו מסרים בהם ביקש את סליחתו, כי הם דיברו לאחר האירוע ו"סלחנו אחד לשני", כי הגיע לבית המשפט משום שגם לו יש עבר פלילי והוא הגיע לסייע לנאשם.

לשאלת המאשימה אישר שהוא לא הפליל את הנאשם בחקירה במשטרה.

מתלונן 2 מסר אף הוא שהוא חבר טוב של הנאשם מגיל קטן, כי כתוצאה של הפגיעה של הנאשם בו נגרמו לו חבלות והוא אושפז, כי לאחר האירוע הנאשם שלח אליו אנשים כדי לבקש סליחה, כי הנאשם חייג אליו והם שוחחו ביניהם, כי היה לו חשוב להגיע לבית המשפט כוון שהיו חברים "וגם כי היה מדובר רק במילה פה מילה שם".

לשאלת המאשימה אישר כי לא שיתף פעולה בחקירת המשטרה אך הוסיף כי פעל כך בשל מצבו עת היה מאושפז בבית החולים.

טיעוני הצדדים

6. המאשימה טענה כי מתחם העונש ההולם נע בין 4 שנות מאסר וחצי ל- 8 שנות מאסר וחצי, ועתרה לעונש של 5 שנות מאסר, מאסר על תנאי ופסילת רישיון נהיגה לשנים ארוכות.

המאשימה התייחסה בטיעוניה לנסיבות ביצוע העבירה כפי שאלו משתקפות בעובדות כתב האישום ובסרטון המתעד את האירוע אותו הגישה כראיה לעונש. בין היתר התייחסה לפגיעה במתלוננים ולכך שהנאשם נמלט מהמקום לאחר הפגיעה ולא הזעיק עזרה. ב"כ המאשימה הבהיר, כי עבירת ההפקרה לאחר פגיעה לא יוחסה לנאשם מלכתחילה משום שבעניינו לא מדובר בתאונת דרכים אלא באישום של דריסה מכוונת במטרה לגרום מום או נכות.

המאשימה הפנתה לאופי עבירת האלימות שביצע הנאשם (השמה דגש על הכוונה הפלילית ולא דווקא על התוצאה), ובעניין זה הפנתה לכוונת הנאשם שהאיץ את הרכב על מנת לפגוע במתלוננים, לשימוש שנעשה ברכב ככלי נשק, לכך שהעבירה כוונה כלפי שני אנשים, לכך שבדרך נס מתלונן 1 לא נפגע באירוע ומתלונן 2 לא ניזוק בצורה חמורה, לנזק הפוטנציאלי שיכול היה להיגרם לרבות אובדן חיים, לכך שאין מדובר במעורבות פלילית ראשונה של הנאשם, מה שלא הרתיעו לבצע עבירות גם זו הפעם, להתרשמות שירות המבחן באשר לאופיו האלים של הנאשם ולהערכת המסוכנות הבינונית שקיימת בעניינו להישנות התנהגות אלימה.

המאשימה טענה כי אין לתת משקל לעמדת המתלוננים שהעידו לעונש מטעמו של הנאשם, באשר אלה לא שיתפו פעולה עם המשטרה מלכתחילה.

המאשימה צרפה פסיקה לתמיכה בעמדתה העונשית.

7. ב"כ הנאשם טענה כי מתחם העונש ההולם נע בין 8 ל-28 חודשי מאסר. בשל עברו הפלילי של הנאשם סברה ב"כ הנאשם כי אין למקם את עונשו של הנאשם בתחתית המתחם שהציעה, ולכן עתרה לעונש של 15 חודשי מאסר ומאסר על תנאי. ב"כ הנאשם עתרה להסתפק בפסילה מותנית של רישיון הנהיגה של הנאשם וזאת בשל היותו נהג צעיר ובשל כך שטרם מעצרו עבד הוא בשליחויות. לחלופין עתרה לפסילה מתונה של רישיון הנהיגה בפועל.

ב"כ הנאשם הפנתה בטיעוניה להיכרות המוקדמת שבין הנאשם למתלוננים, לכך שהנאשם הביע חרטה וביקש סליחה מהמתלוננים, לכך שהנאשם והמתלוננים יישרו את ההדורים ביניהם, לכך שהמתלוננים בחרו להגיע מיוזמתם לדין ודיברו בזכותו של הנאשם והוסיפו שהם סלחו לו, לכך שהנאשם הודה ולקח אחריות על מעשיו למרות שהמתלוננים לא הגישו תלונה נגדו, לגילו הצעיר של הנאשם בעת ביצוע העבירות על כל הנגזר מכך, לנסיבות חייו האישיות

והמשפחתיות (לרבות הכלכליות) המורכבות של הנאשם, לרצון הנאשם לנהל אורח חיים נורמטיבי, לנזקקות הטיפולית שהביע ולמוטיבציה שלו להתגייס לצבא כפי שעלה בתסקיר שירות המבחן, הגם שהשירות לא פעל בנמרצות לקבל מידע מלא אודות הנאשם, לרבות בהקשר של הטיפולים בהם שולב במעצר.

ב"כ הנאשם צרפה פסיקה לתמיכה בעמדתה העונשית וציינה כי מרבית הפסיקה של פגיעה באמצעות רכב מתייחסת לפגיעה בשוטרים בנסיבות של בריחה משוטרים, נסיבה מחמירה שאינה מתקיימת בענייננו.

8. הנאשם אמר את דברו. הנאשם מסר כי הוא מבקש סליחה מהמתלוננים למרות שהם כבר סלחו לו והוא משוחח איתם מידי שבוע. הנאשם הוסיף כי הוא מבקש לשנות את סגנון חייו, כי הוא מעוניין להקים בית ולבנות משפחה.

דין והכרעה

9. סבורני כי מתחם העונש ההולם צריך לנוע בין שתי שנות מאסר וחצי לחמש שנות מאסר. בקביעת המתחם התחשבתי בערכים המוגנים שנפגעו, במידת הפגיעה בהם, בנסיבות הקשורות בביצוע העבירה ובענישה הנוהגת, כפי שאפרט להלן.

10. הנאשם פגע בערכים המוגנים של שמירה על חייו, בריאותו ושלמות גופו של אדם. בנוסף פגע הנאשם גם בערכים של שמירה על שלומם של המשתמשים בדרך כמו גם בסדר הציבורי.

בית המשפט העליון התייחס לא אחת לחומרה היתרה של תופעת אלימות הפושה ופוגעת בכל חלקה טובה בחברה בישראל ולצורך בהטלת עונשים מרתיעים על הנוקטים באלימות לצורך פתרון סכסוכים. ראו למשל ע"פ 7069/20 אבוחדיר נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 11.2.2021), פסקה 9:

"לא אחת עמד בית משפט זה על החומרה היתרה שבעבירות אלימות בכלל, ובעבירה של חבלה בכוונה מחמירה בפרט, לאור הפגיעה הקשה בזכותו של אדם לשלמות גופו, בכבודו העצמי, ובתחושת הביטחון האישי שלו...לא זו בלבד, אלא יש ליתן ביטוי לחומרה שיש לראות בהתנהגות אלימה אשר באה כניסיון לפתירת סכסוכים. בהתאם, ראוי להטיל ענישה ממשית ומוחשית, המרתיעה את הציבור מפני נקיטת אמצעים בדרכים אלימות על פני ההליכה בדרך הנועם והשלום..."

11. מידת הפגיעה בערכים המוגנים בענייננו היא משמעותית. צפייה בסרטון המתעד האירוע לא מותירה ספק באשר לחומרת המעשים ולכך שרק בדרך נס לא הסתיים האירוע בתוצאה קשה יותר ואף באובדן חיים.

רכב לא נועד לשמש בידי נהג הרכב ככלי נשק. נהג המסב את רכבו מכלי תעבורה לכלי נשק ופוגע באמצעותו בבני אדם צפוי לענישה קשה, לרבות פסילתו מלנהוג ברכב לתקופה ממושכת.

כזכור, הנאשם שהבחין במתלוננים רוכבים על אופניים האיץ את מהירות נסיעתו כדי לפגוע בהם באמצעות רכבו ולגרור להם נכות או מום או חבלה חמורה. הנאשם עלה עם רכבו על מתלון 2 שאיבד אחיזתו באופניים והמשיך בנסיעתו המסוכנת כאשר מתלון 2 היה תחת גלגלי הרכב ונחבט מתחת לרכב עד למקום בו הרכב נעצר. במהלך הנסיעה פגע הנאשם עם רכבו באופניים במתלון 1 שאיבד שליטה על האופניים עת נכנס עם האופניים ברכב שחנה באותה העת בחנייה התעופף עם גופו כלפי מעלה ונחת על הרכב החונה. ואחר כל זאת, הנאשם שיצא מהרכב לא נתן כל עזרה או סיוע למתלון 2 ששכב חבול ופצוע בסמוך אליו אלא ברח מהמקום.

12. באשר לנסיבות הקשורות בביצוע העבירה נתתי משקל לתכנון שקדם לביצוע העבירה; לשימוש שעשה הנאשם ברכב ככלי נשק; לכך שהאלימות כוונה כלפי שני אנשים; לנזק הפיזי והנפשי שנגרם למתלוננים; לפוטנציאל הנזק הקטלני שעלול היה להיגרם, לכך שהנאשם לא עצר את הרכב לאחר שעלה על מתלון 1 והמשיך במהירות לעבר מתלון 2, לכך שהעבירות בוצעו יחד עם אחר אם כי חלקו של הנאשם שנהג ברכב היה גדול יותר ולבריחה מהמקום מבלי לסייע למתלון 2 אותו ראה שוכב חבול ופצוע.

באשר לסיבה בעטיה ביצע הנאשם את העבירה, הרי שאף אם אקבל דבריו של הנאשם בשירות המבחן לפיהם "בלי סיבה מיוחדת" החליט לרדוף אחר המתלוננים והתכוון לפגוע בהם (הגם שלא שיער שזו תהיה התוצאה), מה שנתון בספק לאור עדויות המתלוננים לפיהם "לשניהם היה חלק באירוע שהחל מוויכוח" (מתלון 1) "וגם כי היה מדובר רק במילה פה מילה שם" (מתלון 2), עדיין קיימת חומרה רבה בהתנהלות הנאשם. לא ניתן לקבל התנהלות שכזו בה בלי סיבה מיוחדת מחליט נהג רכב לרדוף אחר נוהג אופניים חשמליים ודורס אותו ואת חברו, אף אם להם היכרות מוקדמת. התנהלות שכזו היא מסוכנת ביותר, עלולה לגרום לפגיעות קשות ואף למוות, גם של משתמשים אחרים בדרך.

לצד זאת, נתתי דעתי לכך שלמתלון 1 לא נגרם נזק פיזי כתוצאה מהאירוע והחבלות ופציעתו של מתלון 2 הן לא מן החמורות בגזרתה של עבירה זו, אף שלא ניתן להקל בהן ראש.

הגם שכך, בצדק טען ב"כ המאשימה כי חומרתה של עבירת החבלה בכוונה מחמירה טמונה בכוונה הפלילית ולא דווקא בתוצאות העבירה, ומכאן שניתן לייחס עבירה שכזו אף אם עסקינן בניסיון לפגוע באדם בהתאם לסעיף 329(א)(2) לחוק העונשין, כפי שזה נעשה בעניינו של הנאשם בהקשר של מתלון 1.

עבירה זו מתאפיינת אפוא בחומרת המחשבה הפלילית שבבסיסה- כוונה מחמירה להטיל מום או נכות או חבלה חמורה- ומכאן שהיא מלמדת על מידת אשם גבוהה במיוחד.

עוד נתתי משקל מסוים לכך שנסיעת הנאשם אחר המתלוננים לא הייתה ממושכת יתר על המידה, בחלקה נעשתה בכביש צדדי בסמוך לחניה (מה שמשליך על מידת הסיכון ביחס למשתמשים אחרים בדרך) וכן לכך שלנהיגת הנאשם המסוכנת כשלעצמה לא נלוו עבירות תעבורה נוספות המאפיינות לא פעם אירועים דומים דוגמת נסיעה בניגוד לכוון התנועה או תוך חציית צומת באור אדום או במהירות גבוהה וכיוצ"ב.

13. באשר לענישה הנוהגת, הרי שבע"פ 205/19 **לברוב נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 7.6.202), פסקה 9

עמד בית המשפט העליון על חומרתה של עבירה זו במסגרת עבירות האלימות:

"חומרתה הרבה של עבירת החבלה בכוונה מחמירה בה הורשע המערער, ופגיעתה הקשה בערכים המוגנים של הגנה על שלום הציבור וביטחונו, הביאו את המחוקק לקבוע בגינה עונש מאסר ממושך, שני בחומרתו רק לעבירת הרצח".

מנעד הענישה בעבירה אלימות בכלל ובעבירה זו בפרט הוא רחב כאשר הענישה תלויה בנסיבות ה"עושה" לרבות גילו, עברו הפלילי ובשאלה האם שולב בהליך שיקומי ומידת הצלחתו של הליך זה, אך בעיקר תלויה היא בנסיבות ה"מעשה" לרבות באופי האלימות, משכה, תוצאותיה, מספר הקורבנות, הסיבה בגינה הופעלה האלימות, האם נעשה שימוש בנשק קר או חם, וכיוצ"ב נסיבות המשפיעות על מידת החומרה.

בע"פ 2506/20 פלוני נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 22.12.2021), אליו הפנתה גם המאשימה, דחה בית המשפט העליון את ערעורו של נאשם, בעל עבר פלילי מכביד שהורשע בעבירות של חבלה בכוונה מחמירה, הפקרה ואיומים במספר אישומים והותיר על כנו עונש של 9 שנות מאסר כולל הפעלה של מאסרים מותנים כאשר 12 חודשים מהם במצטבר ופסילת רישיון נהיגה למשך 5 שנים. במקרה זה הורשע הנאשם במספר אישומים. מהאישום המרכזי עולה שהנאשם שנסע ברכבו הבחין במתלוננת, בת זוגו לשעבר ואם ילדיו צועדת ברחוב. אז, סטה עם רכבו מנתיבו, עלה על המדרכה בה הלכה המתלוננת ופגע באמצעות הרכב בגבה. כתוצאה מכך הוטחה המתלוננת בחזקה בחומה שליד המדרכה תוך שראשה נחבט בחומה והיא נפלה על המדרכה. הנאשם המשיך בנסיעתו ועזב את המקום מבלי להזעיק עזרה. בית המשפט העליון ציין כי לא שוכנע שבית המשפט המחוזי חרג ממדיניות הענישה בעבירות דומות מכון שבמקרה זה מדובר בבני זוג לשעבר ובנאשם בעל רקע פלילי הכולל עבירות דומות לאלו שהוא הורשע בהן בהליך מושא הערעור;

בע"פ 615/12 שושן נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 14.2.2013), אליו הפנתה אף המאשימה, דחה בית המשפט העליון את ערעורו של נאשם על חומרת עונש המאסר, וקיבל את ערעורו ביחס לחומרה העונש של פסילת רישיון נהיגה לצמיתות. הנאשם במקרה זה הורשע לאחר שניהל הליך הוכחות בעבירות של חבלה בכוונה מחמירה, הפקרה לאחר פגיעה ונהיגה ללא רישיון נהיגה וללא ביטוח והוטלו עליו 6 שנות מאסר ופסילת רישיון נהיגה לצמיתות. בית המשפט העליון כאמור הותיר את עונש המאסר על כנו אך קצב את עונש פסילת רישיון הנהיגה ל-7 שנים. הנאשם במקרה זה שישב ברכב יחד עם אחיו הקטין הסיט את הרכב אל תוך חצר של המתלוננים ונסע הלך וחזר לכוונם במטרה לפגוע בהם. כתוצאה ממעשיו פגע הנאשם קלות באחד המתלוננים והפיל ועלה עם הרכב על המתלונן השני וגרם לו חבלה חמורה;

בע"פ 7142/18 מדינת ישראל נ' דכור (פורסם בנבו, 29.5.2019), אליו גם הפנתה המאשימה, קיבל בית המשפט העליון את ערעור המדינה על קולת העונש שהוטל על נאשם שהורשע בעבירות של חבלה בכוונה מחמירה והפקרה לאחר פגיעה והמיר את עונשו ל-4 שנות מאסר חלף שנתיים שהטיל עליו בית המשפט המחוזי. בית המשפט העליון הותיר על כנו עונש של 7 שנות פסילת רישיון נהיגה. במקרה זה פגע הנאשם בחמיו בן ה-84 באמצעות מכוניתו וגרם לו לחבלות חמורות בדמות דימומים במוח, שברים בצלעות, קרע

בטחול ועוד. בענייננו אמנם הנאשם פגע בשני אנשים שונים אך אחד מהם לא ניזוק באופן ממשי והשני (מתלון 2) ניזוק במידה פחותה מזו שניזוק נפגע העבירה במקרה זה, שאף היה קשיש;

בע"פ 7978/17 **בוסקילה נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 30.1.2018) קיבל בית המשפט את ערעורו של נאשם שהורשע בעבירות של חבלה בכוונה ממחמירה, סיוע לפציעה בנסיבות מחמירות וסיוע להחזקת סכין והמיר את עונשו ל-23 חודשי מאסר חלף 26 חודשי מאסר שהטיל עליו בית המשפט המחוזי. במקרה זה הגיע הנאשם לביתו של המתלון יחד עם שני אחרים כשהם מזויינים באלת עץ ובסכין. כשהמתלון יצא מביתו קרא אליו הנאשם, קילל אותו, הגביר את מהירות נסיעתו ופגע בו במטרה לגרום לו חבלה חמורה. כתוצאה מהפגיעה הועף המתלון ונפצע באופן שטחי. המתלון הצליח לעמוד על רגליו ולברוח מהמקום. השניים האחרים שהיו ברכב דקרו בשלב מסוים את אחיו ואת אביו של המתלון שחשו לעזרתו בשל כך יוחסה לנאשם אף עבירה של סיוע לאחרים לפצוע.

בית המשפט העליון ציין כי אמנם: **"בהינתן המכלול של המעשה והעושה העונש אינו חמור באופן שמצדיק התערבות. האלימות בחברה דורשת מענה ברור, בשמות הטלת עונשים חמורים, כולל הטלת מאסר בפועל לריצוי מאחורי סורג ובריח. אשר לתקופת המאסר, יש להעניק משקל לשימוש ברכב ככלי לביצוע הפגיעה- גם בהתחשב בכך שלמערער לא נגרם נזק גופני רב..."** יחד עם דברים אלו, בשל הליך שיקומי של הנאשם ומידע מודיעיני שהתקבל הקשור לאירוע ואשר לו הערכאה הדיונית לא נתנה משקל, החליט בית המשפט העליון לקצר את תקופת המאסר ב- 3 חודשים;

בת"פ (מחוזי-י) 11953-10-13 **מדינת ישראל נ' אבו חלאף** (פורסם בנבו, 31.3.2014) גזר בית המשפט המחוזי על נאשם שהורשע בעבירות של חבלה בכוונה ממחמירה ותקיפה הגורמת חבלה של ממש בנסיבות מחמירות עונש של 4 שנות מאסר ושנתיים פסילת רישיון נהיגה. במקרה זה הנאשם שנהג ברכב יחד עם אחרים האיץ את רכבו במטרה לפגוע במתלוננים בשל חזותם החרדית אך לא הצליח לפגוע בהם. בהמשך ירדו האחרים מהרכב והכו את אחד המתלוננים, לרבות באמצעות חגורה, כשהנאשם נמצא במקום יחד איתם. בהמלצת בית המשפט העליון משך הנאשם את ערעורו (ע"פ 2964/14);

בת"פ (מחוזי-ת"א) 40385/00 **מדינת ישראל נ' סטילקיל** (פורסם בנבו, 25.9.2001) גזר בית המשפט המחוזי על נאשם, ללא עבר פלילי, שהורשע בעבירה של חבלה בכוונה ממחמירה עונש של 3.5 שנות מאסר ופסילת רישיון נהיגה למשך 5 שנים. במקרה זה הנאשם, נהג אוטובוס, שחש מבוזז מאירוע קודם שעניינו לא התברר עד תום, הניע את האוטובוס, הגביר מהירות כלפי המתלוננים שצעדו על הכביש והסיט את ההגה לכוונם במטרה לפגוע בהם. כתוצאה ממעשיו פגע הנאשם בשלושה מהצועדים וגרם להם לחבלות חמורות. ערעור שהגיש הנאשם לבית המשפט העליון נדחה (ע"פ 8761/01).

ב"כ הנאשם צרפה אסופה של פסיקה. להלן אתייחס לחלקה:

בע"פ 5501/20 גאל דור נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 13.6.2021) דחה בית המשפט העליון את ערעורו של נאשם שהורשע בעבירות של חבלה בכוונה מחמירה ונהיגה ללא רישיון נהיגה וקיבל את ערעור המאשימה על קולת העונש. בית המשפט העליון המיר את עונשו של הנאשם ל-18 חודשי מאסר חלף 6 חודשי מאסר והותיר על כנם עונשים נלווים לרבות עונש של שנתיים פסילת רישיון נהיגה. במקרה זה עוכב הנאשם על ידי שוטרים במהלך סיור משטרה לאחר שחנה על המדרכה באופן שהפריע להולכי רגל והתחמק ממתן פרטים. הנאשם החל בנסיעה איטית בניסיון להימלט ואחד השוטרים קפץ ואחז בדלת הנהג. הנאשם התעלם מהקריאות לעצור, האיץ את מהירות נסיעתו והעיף השוטר שנפגע ונגרמו לו חבלות חמורות. במקרה זה אמנם הפגיעה הייתה בשוטר, ואולם להבדיל מעניינו הפגיעה הייתה באדם אחד והפגיעה לא כללה מעשה דריסה או פגיעה מכוונת בכלי רכב אחר בו היו אנשים כדי לפגוע בהם;

בע"פ 3090/11 ענתבאוי נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 18.10.2012) דחה בית המשפט העליון את ערעורו של נאשם, נהג מונית, שהורשע בעבירה של חבלה בכוונה מחמירה והותיר על כנו עונש של 3 שנות מאסר ו-5 שנות פסילת רישיון נהיגה. במקרה זה בעקבות וויכוח בין נהג המונית למתלון (מתדלק בתחנת דלק) נהג הנאשם ברכבו לעבר המתלון בכוונה לפגוע בו, פגע עם הרכב במתלון שהוטל על מכסה המנוע ונאחז במגבים. הנאשם המשיך לנהוג כשהמתלון שרוע על הרכב עד שהמתלון נחבט בקונטיינר הניצב בתחנת הדלק. כתוצאה ממעשיו של הנאשם נגרמו למתלון חבלות חמורות. בית המשפט העליון ציין כי העונש שהושת על הנאשם אמנם אינו קל אך היה בו כדי לתת משקל גם לחלופי זמן, העדר עבר פלילי ואזעקת עזרה על-ידי הנאשם, נתונם שאינם מתקיימים בעניינו, וזאת מעבר לפגיעה בשני אנשים שלא הייתה במקרה זה. מאידך שם דובר בנהג רכב ציבורי שהשתמש ברכבו לפגיעה ובנאשם שניהל הליך הוכחות;

בע"פ 4263/14 נעאם נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 2.6.2015) דחה בית המשפט העליון את ערעורו של נאשם על הכרעת הדין ועל גזר הדין שהורשע בעבירה של חבלה בכוונה מחמירה והותיר על כנו עונש של 3 שנות מאסר ופסילת רישיון נהיגה למשך 5 שנים. במקרה זה בעקבות וויכוח בין המתלון נהג משאית לנאשם שנהג ברכב עצר הנאשם את רכבו. המתלון שיצא מהמשאית הלך לכיוון רכב הנאשם, ואז פתח הנאשם בנסיעה מהירה לכיוונו פגע בו, העיפו על מכסה המנוע, כך שלמספר שניות אחז המתלון במכסה המנוע, או אז לחץ הנאשם על דוושת הבלמים והעיף את המתלון קדימה לעבר הכביש. כשהמתלון שרוע על הכביש מולו, המשיך הנאשם בנסיעה מהירה לעברו, עלה עליו עם הרכב, ונמלט מהמקום. כתוצאה מכך נגרמו למתלון חבלות חמורות. גם במקרה זה הדגיש בית המשפט העליון את החומרה הגלומה בשימוש ברכב על מנת לפגוע באחר ואת נטישתו פצוע בזירה (פסקה 32).

אציין כי מרבית פסקי הדין הנוספים אליהם הפנתה ב"כ הנאשם מתייחסים לנסיבות שונות של ביצוע עבירת החבלה בכוונה מחמירה, היינו לא תוך שימוש ברכב ככלי פוגעני או בעבירות אלימות פחות חמורות דוגמת גרימת חבלה חמורה.

14. לא מצאתי לחרוג ממתחם העונש ההולם שקבעתי, ובגדרי המתחם מצאתי לתת משקל לגילו הצעיר של הנאשם (שהינו "בגיר-צעיר"), להודאתו ולאחריות שקיבל על מעשיו, לחרטה שלו ולבקשת הסליחה מהמתלוננים, לנסיבות האישיות-משפחתיות המורכבות לרבות למצבו הכלכלי, לפגיעה בחירות שחווה ולפגיעה שעונש מאסר ראשון יגרום לו למשפחתו. נתתי משקל גם לכך שעברו הפלילי של הנאשם איננו מכביד והוא

כולל רישום מבית המשפט לנוער בעבירות איומים שהסתיים ללא הרשעה ובהטלת צו מבחן והתחייבות להימנע מביצוע עבירה.

מעבר לאמור, נתתי משקל גם להמלצה העונשית של שירות המבחן ולאמור בתסקיר בדבר קיומה של רמת סיכון בינונית להישנות עבירות. נתון זה מצדיק מתן ביטוי בענישה לשיקול הרתעת הנאשם, וזאת לצד שיקול הרתעת הרבים הנדרש בגזרה זו של אלימות בכבישים.

נתתי משקל מה גם לעמדת המתלוננים בתיק ואולם סבורני כי אין לתת לעמדתם משקל מהותי. בשיטתנו הנוהגת אכן ניתן מעמד לנפגע העבירה, ואולם מחילתם של המתלוננים למעשיו של הנאשם אין בהם כדי לאיין את הפגיעה החברתית שהסב הנאשם במעשיו וכפועל יוצא את המחיר שעל הנאשם לשלם בגין פגיעה זו. זאת, בפרט כאשר אנו יודעים כי בענייננו המתלוננים לא שיתפו פעולה מלכתחילה עם המשטרה.

בהקשר זה כתב צ'זרה בקריה בספרו הידוע: **"על פשעים ועל עונשים"**:

"יש אנשים היוצאים פטורים מעונש...כאשר מי שנפגע בגינו מוחל להם...הזכות להעניש אינה נתונה ליחיד אלא לכל האזרחים או לשליט. היחיד יכול לוותר רק על חלקו בזכות זו, אך לא לבטל את חלקם של אחרים" (עמ' 76 לתרגום הספר לעברית בהוצאת המרכז האקדמי שלם, התשע"ח).

באשר לפסילת רישיון הנהיגה, הרי שבנסיבות ענייננו עתירת המאשימה לפסילה לתקופה ממושכת היא מוצדקת.

יחד עם זאת, לנוכח גילו הצעיר של הנאשם, ומתוך רצון לתת לנאשם אופק בהקשר זה של חזרה לניהול אורח חיים נורמטיבי עם שחרורו ממאסר, מצאתי שלא להכביד את היד ביחס לתקופת הפסילה.

15. לאור כל האמור לעיל, אני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

א. 3 שנות מאסר בפועל בניכוי ימי המעצר.

ב. 12 חודשי מאסר על תנאי, למשך 3 שנים מיום השחרור מן המאסר, שהנאשם לא יעבור עבירת אלימות מסוג פשע או עבירה של סיכון חיי אדם בנתיב תחבורה או

עבירה של נהיגה פוחזת.

6 חודשי מאסר על תנאי, למשך 3 שנים מיום השחרור מן המאסר, שהנאשם לא יעבור עבירת אלימות מסוג עוון.

ג. אני פוסל את הנאשם מלקבל או להחזיק רישיון נהיגה למשך 3 שנים החל מיום השחרור מהמאסר. על הנאשם להפקיד את רישיון הנהיגה במזכירות בית המשפט ולחלופין למלא תצהיר מתאים במזכירות בית המשפט לצורך תחילת מניין תקופת הפסילה. הפסילה תהיה במצטבר לכל פסילה אחרת, אם קיימת.

זכות ערעור לבית המשפט העליון בתוך 45 יום.

ניתן היום, ד' טבת תשפ"ג, 28 דצמבר 2022, במעמד הצדדים.